

A Fővárosi Ítéltábla a Haller Ügyvédi Iroda (ügyintéző: dr. Hallerné dr. Gulyás Ildikó ügyvéd) által képviselt felperes neve (**felperes címe**) felperesnek - a Juránovics Ügyvédi Iroda (ügyintéző: dr. Juránovics Károly ügyvéd) által képviselt alperes neve (**alperes címe**) alperes ellen készfizető kezesi helytállási kötelezettség teljesítése iránt indult perében a Fővárosi Törvényszék 2013. november 12. napján meghozott 68.P.26.390/2010/42. számú ítélete ellen az alperes részéről 44. sorszámon előterjesztett fellebbezés folytán meghozta a következő

í t é l e t e t :

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét megváltoztatja és a felperes keresetét elutasítja.

Az alperest a terhére megállapított elsőfokú perköltség megfizetése alól mentesíti, és a felperest kötelezi, hogy fizessen meg az alperesnek 15 napon belül 3.150.000 (hárommillió-százötvenezer) forint együttes első- és másodfokú perköltséget, és térítsen meg az államnak külön felhívásra 2.500.000 (kétmillió-ötszázezer) forint feljegyzett fellebbezési illetéket.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A felperes végleges keresetében elsődlegesen az 1959. évi IV. törvény (a továbbiakban: Ptk.) 523. § (1) bekezdése, 272. § (1) bekezdése alapján helytállási kötelezettség teljesítése címén, másodlagosan a Ptk. 339. §-a és 221. §-a alapján kártérítés címén 50.000.000 forint tőke és ebből 10.000.000 forint után 2006. május 31. napjától november 29. napjáig évi 11% ügyleti kamat, 2006. november 30. napjától a kifizetés napjáig a gazdálkodó szervezetek közötti törvényes mértékű késedelmi kamat, 40.000.000 forint tőke után 2006. június 1. napjától november 30. napjáig évi 11% ügyleti kamat, 2006. december 1. napjától a kifizetés napjáig a gazdálkodó szervezetek közötti törvényes mértékű késedelmi kamat, valamint a perköltség megfizetésére kérte kötelezni az alperest.

A kereset ténybeli alapjául előadta, hogy a felszámolás, illetőleg végelszámolás alatt álló kölcsönadó gazdálkodó szervezetek az alperes érdekeltségi körébe tartozó offshore cég számlájára a 2006. május 31-én, illetőleg a 2006. június 1-jén kötött kölcsönszerződések alapján 10.000.000 forintot, valamint 40.000.000 forintot utaltak át. A szerződésekben az alperes a kölcsönvevő offshore cég fizetési kötelezettségéért készfizető kezességet vállalt. A kölcsönadók a kölcsönkövetelést a végelszámolóra, illetőleg a felszámolóra engedményezték. A felperes továbbengedményezés folytán vált a követelés jogosultjává. Fizetési kötelezettségének sem az adós, sem a készfizető kezes nem tett eleget. A kölcsönszerződéseket a kölcsönvevő cég képviselőjében az alperes kötötte, de képviselői jogosultsággal ténylegesen nem rendelkezett. A felperes álláspontja szerint igazolta a pénzkölcsönöket a kölcsönszerződések okirataival, valamint a banki átutalásokkal. Az alperes tudta, hogy az alapjogviszonyhoz biztosítékot nyújt. A kölcsön felhasználása tárgyában született megállapodástól a kölcsön nem lesz se színlelt, se megtévesztő. Az engedményezési szerződésben nincs olyan

korlát, mely szerint a követelést kizárólag kölcsön jogcímén engedményezik. A felperes, mint engedményes kára az engedményezés folytán várt, de elmaradt haszon.

Az alperes ellenkérelmében a kereset elutasítását és a felperes perköltségben való marasztalását kérte. Állította, hogy a kölcsönszerződések színlelték, az okiratokkal üzlettársa romániai cégben történő üzletrésztársárlása pénzügyi teljesítését „fedezték le”. Az üzlettársa érdekeltségi körébe tartozó felszámoló, illetőleg végelszámoló az általa képviselt társaságoktól nem kérhetett kölcsönt, ezért szükség volt egy olyan cégre, amely felvállalta a kölcsönnek álcázott ügyletben a kölcsönvevő szerepét. Az okiratokat abban a hiszemben írta alá, hogy az pusztán formalitás, ténylegesen készfizető kezességet nem vállalt. A szerepe mindössze annyi volt, hogy segítette a pénz előteremtésében a felszámolás, illetőleg végelszámolás alatt álló cégekből. Az offshore cég bankszámlája felett volt rendelkezési joga, de a társaságot nem képviselhetette. Nem világos számára a kereset másodlagos jogcíme kapcsán, hogy mi a felperes kára. Álláspontja szerint a felperes csak a kölcsönszerződésből származó követelést szerezte meg. Szerződésen kívül kárt a felperesnek nem okozhatott. Az alperes hivatkozott továbbá arra, hogy a színlelt kölcsönszerződés érvénytelen, ezért a készfizető kezességére sem lehet követelést alapozni. A készfizető kezességvállalásra vonatkozó nyilatkozatát megtévesztése okán megtámadta a Ptk. 210. § (4) bekezdése és 236. §-a alapján.

Az elsőfokú bíróság ítéletével kötelezte az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 50.000.000 forintot, ebből 10.000.000 forint után 2006. május 31-től évi 11% ügyleti kamatot, míg 2006. november 30-tól 2013. június 30-ig a késedelemmel érintett naptári félévet megelőző utolsó napon érvényes jegybanki alapkamat 7%-kal növelt összegű késedelmi kamatot, 2013. július 1-től pedig a kifizetésig a késedelemmel érintett naptári félév első napján érvényes jegybanki alapkamat 8 százalékponttal növelt összegű késedelmi kamatot, 40.000.000 forint tőke után 2006. június 1. napjától évi 11% ügyleti kamatot, míg 2006. december 1-től 2013. június 30-ig a késedelemmel érintett naptári félévet megelőző utolsó napon érvényes jegybanki alapkamat 7%-kal növelt összegű késedelmi kamatot, 2013. július 1-től pedig a kifizetésig a késedelemmel érintett naptári félév első napján érvényes jegybanki alapkamat 8 százalékponttal növelt összegű késedelmi kamatot, továbbá 3.000.000 forint perköltséget.

Az elsőfokú ítélet indokolásában tényként állapította meg, hogy a végelszámolás alatt álló szövetkezet és a felszámolás alatt álló részvénytársaság 10.000.000 forint, illetőleg 40.000.000 forint kölcsönt adott a 2006. május 31-én, illetőleg 2006. június 1-jén kötött kölcsönszerződések alapján. A szövetkezet végelszámolója és a részvénytársaság felszámolója egyaránt a T. Kft. volt. Az adós cég képviselőjében a szerződéseket az alperes írta alá cégszerűen. A kölcsönöket a kölcsönadók átutalták az adós bankszámlájára. A kölcsönszerződésekben az alperes mint magánszemély készfizető kezességet vállalt. Az adós nem teljesítette a kölcsön visszafizetésére vállalt kötelezettségét és nem teljesített felhívás ellenére az alperes sem. A végelszámoló, illetőleg a felszámoló és a felperes között engedményezési szerződés jött létre, amely alapján a végelszámoló, illetőleg a felszámoló a kölcsönszerződések alapján fennálló követelését a felperesre engedményezte.

A jogi indokolásban kifejtettek szerint az elsőfokú bíróság vizsgálta, megilleti-e a felperest a keresetben érvényesített követelés. Megállapította, hogy a felperes igazolta: a kölcsönszerződésekben alapuló követelés jogosultja (a kölcsönt nyújtó végelszámolás, illetve felszámolás alatt álló gazdálkodó szervezetek törvényes képviselője) a polgári jog szabályai szerint engedményezte „az adott kötelmi jogviszonyból eredő jogosultságát” a felperesre. Az engedményezési szerződés esetleges érvénytelensége csak az engedményező és az

engedményes jogviszonyára hat ki, az adós fizetési kötelezettségét nem érinti. Az engedményezés elvontsága folytán az adós nem hivatkozhat olyan kifogásokra, amelyek az engedményező és az engedményes közötti jogügylet hiányosságaiból erednek. Mindezekre tekintettel az elsőfokú bíróság megállapította, hogy a felperest megilleti a keresettel érvényesített jog az alperessel szemben. Megalapozatlannak találta az alperes azon hivatkozását, miszerint a perbeli időszakban nem végezhetett volna az adós cég nevében tevékenységet, tekintettel arra, hogy nem volt a cég tulajdonosa. A 9. sorszámú tárgyalási jegyzőkönyvhöz mellékletül becsatolt okirati bizonyítékokból arra következtetett, hogy az alperes 2006. év folyamán az adós cég törvényes képviselőjeként járt el, és üzlettársának tanúvallomása szerint is ő volt 2006. évben és 2007-ben is az adós cég képviselője. Az okiratokkal szembeni bizonyítási kötelezettségének az alperes nem tudott eleget tenni. Az elsőfokú bíróság ezért azt állapította meg, hogy jogosult volt az adós cég törvényes képviselőjében „a perbeli nyilatkozatot megtenni”, a kölcsönszerződést az adós cég nevében cégszerűen aláírni, az adós cég nevében a kölcsön visszafizetésére kötelezettséget vállalni. Az alperes ugyanis azt nem vitatta, hogy a kölcsönadó átutalta a kölcsönösszeget, továbbá az alperes elismerte, hogy az adós cég nevében a teljes kölcsönösszeggel rendelkezett, azt felhasználta. Az okiratban a készfizető kezességet vállaló alperes egyértelműen pontos személyi adatokkal lett meghatározva, és nemcsak az adós képviselőjében, de magánszemélyként, készfizető kezesi minőségben is aláírta az okiratokat. Ebből következően érvényesen vállalt készfizető kezességet az adós szerződésben konkrétan meghatározott (tőke + ügyleti kamat) tartozásáért. A kezességvállalás körülményeit illetően az elsőfokú bíróság álláspontja szerint az alperes megalapozatlanul hivatkozott arra, miszerint őt ebben a körben megtevésztették. Személyes nyilatkozata során elismerte: az átadott összegek vonatkozásában biztosítékot kellett vállalnia. E vállalásnak nem tulajdonított jelentőséget, tisztában volt azzal, hogy ilyen tartalmú szerződést ír alá. Az alperes ezen biztosítékvállalását a perben meghallgatott tanúk is megerősítették. E vonatkozásban az alperes nem állított a perben semmilyen valótlan, az irányába megtevésztő jellegű felkérést vagy tájékoztatást. Az a körülmény, hogy külföldi állampolgár lévén nem ismerte pontosan a Ptk. 274. § (2) bekezdésében foglaltakat, nem érinti a kötelezettségvállalása érvényességét. A lefolytatott bizonyítási eljárás eredményeképpen nem volt megállapítható, hogy a készfizető kezesség vállalásával összefüggésben az alperest akár a vele szerződő, kölcsönt nyújtó gazdálkodó szervezetek (azok törvényes képviselője), akár állítása szerint üzlettársa megtevésztette volna. Tisztában volt azzal, hogy a kölcsönadó tőle mint magánszemélytől plusz biztosítékot kért. Annak pedig sem a főkötelezettség sem a mellékkötelezettség szempontjából jogilag nincs jelentősége, hogy az adós miért kérte és kapta a pénzt, valamint azt mire használta fel. Az alperes a magánokiratokon lévő aláírása valódiságát nem vonta kétségbe, nem hivatkozott arra, hogy az okiratot meghamisították volna. A kezességvállalás érvényességének nem feltétele, hogy a főkötelelem létrejöttével egyidejűleg kerüljön sor a mellékkötelezettség vállalására. A főkötelelem fennállta alatt bármikor vállalható kezesség, sőt jövőbeni követelés is biztosítható kezességgel. A kölcsönszerződés Ptk. 207. § (6) bekezdésén alapuló érvénytelensége nem nyert bizonyítást, a felek titkos fenntartása vagy rejtett indoka pedig közömbös a szerződés érvényessége szempontjából. A kölcsönösszeg felhasználása kapcsán tett alperesi nyilatkozatnak nincs jelentősége a visszafizetésre vállalt kötelezettség szempontjából. Az elsőfokú bíróság mindezek alapján a készfizető kezesi helytállási kötelezettség teljesítésére kötelezte az alperest, és a Ptk. 301. § (1) bekezdése alapján megállapította a Ptk. 301/A. § (2) bekezdése szerinti mértékű késedelmi kamatfizetési kötelezettségét is.

Fellebbezésében az alperes elsődlegesen az elsőfokú ítélet megváltoztatásával a kereset elutasítását, másodlagosan az elsőfokú ítélet Pp. 252. § (2), (3) bekezdése alapján történő hatályon kívül helyezését, és az elsőfokú bíróság új eljárásra utasítását kérte. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság tévesen

jutott arra a következtetésre, hogy a kölcsönszerződések érvényesen létrejöttek, az azokból származó követelések érvényesen engedményezésre kerültek a felperesre és az alperes az érvényes készfizető kezességvállalásra tekintettel köteles helytállni a kölcsön visszafizetéséért. Az alperes a fellebbezésében is fenntartotta azt az álláspontját, miszerint a felszámoló nem lett volna jogosult kölcsönt folyósítani a felszámolás alatt álló cég vagyonából, így a felszámolás alatt álló cég által megkötött kölcsönszerződés az 1991. évi XLIX. törvény (a továbbiakban: Cstv.) rendelkezéseibe ütközik, így a Ptk. 200. § (2) bekezdése alapján érvénytelen. E megállapítás a Cstv. 73. § (1) bekezdésében foglaltakra tekintettel igaz a végelszámolás alatt álló cég által nyújtott kölcsönre is. Az alperes e körben hivatkozott a BH2010. 209 számú eseti döntésben kifejtettekre. Rámutatott arra, hogy mivel a kölcsönszerződések érvénytelenek, így a kezési kötelezettségvállalás sem jöhetett létre érvényesen, hiszen érvénytelen követelés biztosítására vállalt kezesség is érvénytelen [Ptk. 273. § (3) bekezdés]. Ugyanígy nyilván az érvénytelen követelés engedményezése is kizárt, vagyis a felperes nem szerezhette meg ezeket a követeléseket. Az elsőfokú bíróság az engedményezések vonatkozásában tévesen állapította meg a tényállást, mivel a felperes nem a felszámolás és a végelszámolás alatt álló céggel kötött engedményezési szerződést, hanem első körben a felszámoló és végelszámoló **T.** Kft. maga vásárolta meg a követelést az általa képviselt felszámolás, illetőleg végelszámolás alatti cégektől, és az így megszerzett követelést engedményezte tovább a felperesre. E körben az alperes hivatkozott az EBH1999. 35 számú eseti döntésre, melyben a szerződés érvénytelensége került megállapításra olyan ügylet vonatkozásában, amikor a felszámoló maga vásárolta meg a felszámolás alatt álló cég vagyontárgyát. Az érvénytelenséget a Kúria egyrészt a képviselő szabálytalansága miatt, másrészt a jóerkölcsbe ütközés okán állapította meg. Az alperes szerint a jelen ügyben is a **T.** Kft. egyrészt mint vevő szerepelt az engedményezési szerződésben, másrészt eljárta az eladó cég képviselőjében, vagyis a Ptk. 221. § (3) bekezdése szerinti érvénytelenségi ok fennáll az első alkalommal megkötött engedményezési szerződések vonatkozásában, amely azt jelenti, hogy a **T.** Kft. nem szerezhette meg a követeléseket és nem is engedményezhette tovább őket a felperesre. Az alperes a kezességvállalás körében fenntartotta azt az álláspontját, miszerint ilyen a részéről nem történt. Az elsőfokú ítélet téves jogi következtetése, hogy kifejezetten kezességvállaló nyilatkozatot tett azzal, hogy a kölcsönszerződéseket önállóan is aláírta, valamint a kölcsönszerződés tartalmazta azt, miszerint a kölcsön fedezete a készfizető kezességvállalás a részéről. A kezesség valójában mindössze a kölcsön fedezeteként került feltüntetésre. Ténylegesen nem kívánt sem kölcsönszerződést kötni, sem kezességet vállalni, figyelemmel arra, hogy a felszámolóbiztos, illetőleg végelszámoló, valamint közeli hozzátartozója (az alperes üzlettársa) elhitették vele, hogy ez pusztán formalitás, nem tényleges kezesség és a kölcsönt sem kell visszafizetni, az okiratokra a felszámolás és a végelszámolás alatt álló cégekből történő pénzkivétel könyvelése miatt van szükség, így az is vitatható, hogy a felek közötti egybehangzó és kölcsönös akaratnyilvánítás létrejötte-e, amely a szerződések alapvető eleme. Az alperes rámutatott továbbá: az okirat kezességvállalásra vonatkozó bizonyító erejét gyengíti az a tény, hogy nem a keltezés helyén és időpontjában keletkezett, valamint a tanúk is csak utólag látták el aláírásukkal. Az elsőfokú ítélet nem utal arra, hogy az elsőfokú bíróság az erre vonatkozó tanúvallomást figyelembe vette volna.

A felperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás és az abból levont jogi következtetés egyaránt helytálló. Az alperes a kölcsönügyletek színleltségét, illetve megtévesztését az elsőfokú bíróság bizonyítási kötelezettségre vonatkozó tájékoztatása ellenére sem bizonyította, a büntető bíróság ítélete pedig a polgári bíróságot nem köti.

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét teljes terjedelemben bírálta felül, mert annak fellebbezés hiányában jogerőre emelkedett rendelkezése nem volt [Pp. 228. § (4) bekezdés].

Az alperes fellebbezése alapos.

Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás helyett az ítéltábla azt állapítja meg, hogy a kiállított okiratok ellenére a V. P. Mg. Szövetkezet „v.a.”, valamint a **F. E. S. O. T. C.** offshore cég között 2006. május 31-én 10.000.000 forintra, a Mátra Fűszért Rt. „f.a.”, valamint a **F. E. S. O. T. C.** offshore cég között 2006. június 1-jén 40.000.000 forintra nem jött létre kölcsönszerződés.

Az ítéltábla ehhez képest az elsőfokú bíróság döntésével és indokaival sem ért egyet.

Az alperes állította ellenkérelmében, így a Pp. 164. § (1) bekezdése alapján neki kellett bizonyítania: a kölcsönszerződések okiratai abból a célból keletkeztek, hogy a **T. Kft.** képviseletében eljáró személyek a felszámolás, illetőleg a végelszámolás alatt álló társaságok pénzét saját céljaikra használhassák fel, azaz nem kölcsönszerződések kötettek, hanem e felhasználását igazoló okiratok készültek. Az okiratokkal szembeni bizonyítás egyéb eszközökkel, közvetett módon is lehetséges, ezért az elsőfokú bíróságnak az ekként rendelkezésre álló peradatokat és bizonyítékokat kellett volna okszerűen mérlegelnie. Téves következtetésre jutott, amikor a lefolytatott bizonyítás ellenére indult ki abból, hogy az okiratok szerinti ügyletek alapján teljesítés követelhető.

Az elsőfokú bíróságnak értékelnie kellett volna a volt felszámolóbiztos **M. O. Cs.** 31. sorszámú jegyzőkönyvben rögzített tanúvallomását, miszerint az „f.a.” cégek nem pénzkölcsönző cégek, a kölcsönadott pénz „az „f.a.” cégnél lévő, de nem az „f.a.” cég jogcímén szereplő összeg” volt, hanem a felszámolói díj, illetőleg a végelszámolói díj fedezete. Mérlegelnie kellett volna továbbá a **T. Kft.** ügyvezetőjeként eljáró **M. R. P.** tanú azon nyilatkozatát (31. sorszámú jegyzőkönyv), hogy a Kft. a felszámolói díját, illetőleg a végelszámolói díját kölcsön adta az alperes által megnevezett cégnek. E tanúvallomások mellett nem juthatott volna megalapozottan arra a következtetésre, hogy a **T. Kft.** a felszámolás, illetőleg végelszámolás alatt álló cégek kölcsönügyleteiben képviselőként vett részt. A tanúk vallomása alapján az a következtetés adódik, hogy a **T. Kft.** saját nevében és saját érdekében járt el, amikor abból a célból hozott létre okiratokat, hogy a felszámolás, illetőleg végelszámolás alatt álló cégek pénzéből kifizetést eszközölhessen. Az okiratok kiállítására a felszámolói, illetőleg végelszámolói díjigények idő előtti kielégítése és a cégek pénzeszközei felhasználása végett volt szükség. Ezt támasztja alá **Gy. D. S.** tanú 42. sorszámú jegyzőkönyvben rögzített azon nyilatkozata is, hogy „Magyarországon, ha egy felszámolóbiztos a felszámolás alatt álló cégektől kihelyez pénzt, azt nem lehet leírni”. Az engedményezés kapcsán kiállított okiratok ellentmondásossága, hiányossága szintén amellet szól, hogy az okiratok szerinti ügyletek nem jöttek létre. A 2008. december 10-én kelt „Követelés vásárlási szerződés” arra utal, hogy megtörtént az engedményezés a felszámolás alatt álló cég részéről, a **T. Kft.** ehhez képest a 2009. augusztus 24-én kelt ügyvédi felszólító levél értelmében is 2009. január 30-án a kölcsönadó felszámolójaként intézett az engedményezést még csak meg sem említő fizetési felszólítást az alpereshez. Dr. Megay Oktáv Csongor és **M. R. P.** tanúk a vallomásukban azt említették, hogy a követelés megszerzésére a **T. Kft.** által a végelszámolói díj fejében került sor, a 2009. április 24-én kelt „Követelés vásárlási szerződés” okirata ezzel szemben azt tartalmazza, hogy a követelés fejében a Kft. 10.000.000 forint vételárat fizetett meg. Ezek az okiratok így

kétségesse teszik, a tanúvallomások pedig meg is döntenek a kölcsönszerződésről kiállított okiratok valóságtartalmát.

A bizonyítás eredményének Pp. 206. § (1) bekezdése szerinti mérlegelésével az állapítható meg, hogy nem jött létre az okiratban megjelölt felek között kölcsönszerződés. A felszámolás, illetve végelszámolás alatt álló cégek ugyanis nem akartak, adott helyzetükben nem is akarthattak az alperes érdekeltségi körébe tartozó offshore cégnek kölcsönt nyújtani. Ez utóbbi cég pedig az okiratok tartalma szerint képviselőjében eljáró alperes saját álképviselőjét állító nyilatkozata alapján nem kívánt kölcsönt felvenni. A Ptk. 205. § (1) bekezdésének megfelelő, a szerződések létrejöttéhez szükséges egybehangzó akarat tehát hiányzik. A nem létező szerződéshez pedig nem vállalható készfizető kezességet az alperes.

Engedménnyel egy meghatározott jogviszonyból eredő követelés szerezhető meg. A felperes arra hivatkozott, hogy a perbeli kölcsönszerződésekből eredő követelések jogosultjává vált. A nem létező a kölcsönszerződésekből azonban követelés nem keletkezhetett, így a felperesnek nincs érvényesíthető követelése.

A Fővárosi Ítéltábla mindezek alapján az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján megváltoztatta, és a felperes keresetét elutasította.

Az alperes fellebbezésében felvetett érvénytelenségi kérdéseknek nem volt ügydöntő jelentőségük, ezért az ítéltábla nem tért ki ezekre a jogkérdésekre.

Az elsőfokú ítélet megváltoztatásának következményeként a felperes pereszes lett, így a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján kötelezni kellett az első- és másodfokú perköltség megfizetésére. Az ítéltábla az alperest képviselő ügyvéd munkadíját a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (2) bekezdés a), b) pontja, (5), (6) bekezdése, 4/A. § (1) bekezdése alapján állapította meg. Az ügyvédi munkadíj elsőfokú bíróság által meghatározott összegét a felek egyike sem vitatta, és a jogszabályoknak is megfelelt, ezért az ítéltábla is ebből indult ki, a másodfokú eljárásban pedig ezen összeg 50%-a volt érvényesíthető. Az alperes illetékfeljegyzési joga folytán le nem rótt 2.500.000 forint fellebbezési illetéket a felperes az 1990. évi XCIII. törvény 74. § (3) bekezdése folytán alkalmazandó 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdése alapján köteles az államnak külön felhívásra megfizetni.

Budapest, 2015. szeptember 1.

. Czukorné dr. Farsang Judit s.k.
a tanács elnöke

Dr. Magosi Szilvia s.k.
előadó bíró

Dr. Benedek Szabolcs s.k.
bíró

A kiadmány hitelével: